



# JUBILEJNÁ KATECHÉZA



Apríl

## DAR SVÄTEJ SPOVEDE

V marcovej katechéze sme uvažovali o dare úplných odpustkov. Vieme, že jednou zo základných podmienok na ich získanie je svätá spoveď. Táto sviatosť je skutočne sviatosťou nádeje a spovednice sú akoby jubilejnými bránami Božieho milosrdenstva, kde nás Pán Ježiš očakáva s otvorenou náručou. Pretože náš Spasiteľ zmieril ľudstvo s Otcom, môžeme prijať zmierenie a odpustenie, aby sme po prijatí rozhrášenia mohli nastúpiť na cestu ako pútnici nádeje, ktorí poznajú svoj cieľ. Sviatosť zmierenia je veľký dar zmŕtvychvstalého Krista. Keď prichádzame do jubilejných chrámov, prijmime aj ponuku sviatosti zmierenia, predovšetkým v tomto pôstnom období pred slávením najväčších kresťanských sviatkov Veľkej noci.

### PREČO SA SPOVEDAŤ?

Tí, čo nie sú vychovaní v katolíckej viere zvyknú namietat, že spoveď sa protiví ľudskej prirodzenosti, že je to niečo zvrátené, rozprávať druhým o svojich najtajnejších hriechoch a priestupkoch. Je to však presne naopak. Svätá spoveď zodpovedá najvútornejším ľudským potrebám. Túžba zveriť sa so svojimi radosťami a bolesťami niekomu, potreba podeliť sa o vlastné zlyhania, je hlboko zakorenená v srdciach ľudí. Dnes sú ľudia dokonca ochotní verejne vyznať svoje hriechy na sociálnych sieťach alebo v televízii. Koľko je dnes relácií, kde je celá show postavená na tom, že ľudia hovoria o svojich hriechoch. Točia sa filmy s názvom ako Pojedač hriechov (*Sin Eater*) alebo Pokánie (*Atonement*). Tak prečo by to bolo proti prirodzenosti zveriť sa so svojimi hriechmi Bohu skrze kňaza, ktorý je pritom viazaný spovedným tajomstvom? Ľudia si nás síce môžu vypočuť, povzbudiť nás, ale jedine Boh sám môže hriechy odpustiť a uzdraviť rany, ktoré sme spôsobili sebe a druhým. Vo sviatosti pokánia Boh vlastne vychádza v ústrety najvútornejším ľudským potrebám. Každý z nás robí chyby, všetci sme hriešnici a potrebujeme odpustenie a uzdravenie a Boh nám zadarmo ponúka tento dar!

Dve sviatosti sa nazývajú **sviatosti uzdravenia** – sviatosť zmierenia a pomazania chorých. **Sv. Cyril Jeruzalemský** (+386), vynikajúci katechéta a učiteľ napísal: „*Hriech je hrozná vec a prestúpenie Božieho zákona je najťažšia duchovná choroba. ... Ale nie je nevyliciteľná. Hriech je hrozný pre toho, kto sa ho drží. Dá sa ale dobre vyliečiť, ak sa ho zbavíš pokáním.*“

**Sv. Faustína** Pán Ježiš hovorí nielen o chorobe, ale dokonca o duchovnej smrti: „*Aj keby duša bola ako rozkladajúca sa mŕtvola a aj keby po ľudsky už nebolo pre ňu vzkriesenia a všetko bolo už stratené, nie je tak u Boha. Zázrak Božieho milosrdenstva vzkriesi takú dušu v celej plnosti. Ó, úbohí, ktorí nečerpáte z toho zázraku Božieho milosrdenstva...*“ (Denníček 1448).

Svätá spoveď je teda pravé duchovné vzkriesenie, lebo nám prinavracia priateľstvo s Bohom. Tak nás to učí aj Katechizmus Katolíckej cirkvi v bode 1468: Celá účinnosť pokánia je v tom, že nám navracia Božiu milosť a spája nás s Bohom v dokonalom priateľstve. Cieľom a účinkom tejto sviatosti je teda **zmierenie s Bohom**. U tých, čo prijímajú sviatosť pokánia so skrúšeným srdcom a s nábožnosťou, zvyčajne zavládne pokoj a spokojnosť svedomia spolu so silnou duchovnou útechou.

Sviatosť zmierenia s Bohom spôsobuje totiž pravé „duchovné vzkriesenie“, prinavracia dôstojnosť a dobrá života Božích detí, z ktorých najvzácnejším je priateľstvo s Bohom. A zároveň aj **zmierenie s Cirkvou**: Táto sviatosť nás zmieruje s Cirkvou. Hriech oslabuje alebo pretŕha bratské spoločenstvo. Sviatosť pokánia ho napráva alebo obnovuje. V tomto zmysle nielen uzdravuje toho, kto je znovu plne zapojený do ekleziálneho spoločenstva, ale má aj oživujúci účinok na život Cirkvi, ktorá trpela pre hriech jedného zo svojich členov (KKC 1469).

## AKO SA DOBRE VYSPOVEDAŤ?

Svätý farár z Arsu, vyhľadávaný spovedník, za ktorým ročne prúdili tisícky pútnikov, povedal: „*Hriech vovádza do nášho ducha hroznú temnotu, ktorá zatemňuje oči duše.*“ Hriech blokuje tú životodarnú tepnu, ktorou je náš vzťah k Bohu a robí nás závislými od zlého. Neolutovaný, a predovšetkým sviatosťne nevyznávaný ťažký hriech dáva démonom moc, kým rozhrášenie nás oddeľuje od každého naviazania a pripútania sa k zlému. Preto je svätá spoveď skutočným oslobodením.

Ako deti sme sa na vyučovaní náboženstva učili päť bodov, ktoré sú dôležité pre dobrú a platnú svätú spoveď: **spytovanie svedomia, ľútosť, vyznanie hriechov, predsavzatie, skutok kajúcnosti (pokánie)**. Každý z nich by sa dala venovať samostatná katechéza. Nech sú pre nás nasledovné podnety pomocou, aby sme s väčšou radosťou a nádejou prijímali milosti Božieho milosrdenstva v tomto Jubilejnom roku.

### 1. SPYTOVANIE SVEDOMIA

Možno si poviete: Potrebuje spoveď špeciálnu prípravu? Žiada to vôbec Boh od nás, aby sme sa vracali k zlyhaniam z minulosti, prehrabávali sa v našom vnútri? Priznajme si, že sa nám to nechce a často preto spoveď aj odkladáme, lebo sa nám tým nechce zaoberať.

Jeden kňaz si spomína, že mu raz prišiel do spovednice istý človek a flegmaticky zahlásil: „Ako obvykle, pán farár.“ Je pravda, že sa nám hriechy poväčšine opakujú, každý z nás má svoj vlastný repertoár. V čom spočíva dobrá príprava a prečo je dôležitá? Čím sme bližšie k Bohu, tým citlivejšie si uvedomujeme naše hriechy a nedostatky. Aj na začiatku svätej omše, aby sme mohli s čistým srdcom sláviť sväté tajomstvá a priblížiť sa k Bohu, si spytujeme svedomie, vyznávame Bohu i bližným, že sme veľa zhrešili myšlienkami, slovami i skutkami, že máme na sebe vinu a prosíme: Pane zmiluj sa. V modlitbe Otče náš opäť prosíme o odpustenie. V speve hymnu Baránok Boží opakujeme: zmiluj sa nad nami a bezprostredne pred prijatím sv. prijímania vyznávame: Pane nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a duša mi uzdravie.

Pri príprave na svätú spoveď je najskôr potrebné dobré spytovanie svedomia, ktoré je tiež veľmi prospešné pre duchovný rast a odporúča sa nielen pred spovedňou, ale aj každý večer pred spaním.

**Spytovanie svedomia podľa sv. Ignáca z Loyoly** má obsahovať päť krokov:

- Poďakovať sa Pánu Bohu za prijaté dobrodenia.
- Prosiť Pána Boha o milosť poznania a odmietnutia svojich hriechov.
- Zrekapitulovať si deň, alebo čas od poslednej sv. spovede: myšlienky, slová, skutky, zanedbania...
- Prosiť Pána Boha o odpustenie vín – vzbudiť si dokonalú ľútosť.
- S pomocou Božej milosti stanoviť spôsob nápravy – urobiť si predsavzatie

Ako prvý krok uvádza sv. Ignác, že máme najskôr poďakovať za prijaté dobrodenia, chváliť Pána Boha a ďakovať mu za jeho štedrosť, za všetky dary, ktoré sme od neho dostali. Prečo? Lebo človek nie je schopný byť k sebe pravdivý a uniesť svoju slabosť, ak nevníma Božie milosrdenstvo.

Nemáme priestor na to, aby sme uviedli celé spovedné zrkadlo, ale veľmi dobrú pomôcku na spytovanie svedomia nájdeme napríklad aj v Jednotnom katolíckom spevníku.

Môžeme si tiež položiť jednoduchú otázku: V čom som zranil lásku k Bohu, ku mne samému a k blízkym? Alebo: Kde sa moje konanie, správanie nezhoduje s Božou vôľou? Aj rozjímanie nad utrpením Pána Ježiša nám môže pomôcť spoznať hĺbku osobného hriechu, viny a potrebu vykúpenia. Pretože nikto nemôže povedať, že nenesie vinu na utrpení Pána. Svätý Ján píše vo svojom Prvom liste: „Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda“ (1 Jn 1,8).

Katolícka cirkev rozlišuje medzi **ťažkým hriechom**, ktorý nazývame aj smrteľný hriech, pretože so sebou prináša duchovnú smrť, a **všedným hriechom**, ktorý inak nazývame aj ľahký hriech. Smrteľného hriechu sa dopustí ten, kto zhreší vo vážnej veci, s plným vedomím a uváženým súhlasom. Takýto hriech je „*vážnym prestúpením Božieho zákona – ničí v srdci človeka lásku*“ (KKC 1855).

Všedný hriech spácha „*človek vtedy, keď v nezávažnej veci (materia levis) nezachová mieru predpísanú morálnym zákonom alebo keď neposlúchne morálny zákon vo vážnej veci (materia gravis), ale bez plného poznania a úplného súhlasu*“ (KKC 1862). Takýto hriech „*ponecháva v človekovi lásku, hoci ju uráža a zraňuje*“ (KKC 1855).

Nie sme povinní spovedať sa zo všedných hriechov, keďže človeka nepozbavujú posväcujúcej milosti, ale oslabujú snahu o čnostný život v nasledovaní Krista, a ak ich prehliadame, zakrátko už takýto hriech nespoznáme ako previnenie. Skúsení spovedníci, ako bol **Páter Pio z Pietrelciny** (1887 – 1968), preto odporúčajú pravidelne sa spovedať aj zo všedných hriechov.

Nina Campanile, jedna z jeho duchovných dcér, opisuje rozhovor, ktorý viedla so svojim vlastným otcom: „Raz večer sa ma môj otec spýtal: ‚Ako často chodíš na svätú spoveď?‘ – ‚Každý týždeň.‘ – ‚Ach, ... tak často? A čo hovoríš pátrovi?‘ – ‚Hovorím mu svoje hriechy!‘ – ‚Akých hriechov sa už len ty dopúšťaš?! Neustále ťa mám na očiach a predsa vidím, že nemáš žiadne hriechy!‘ Hneď pri najbližšom stretnutí s Pátrom Piom som mu povedala o rozhovore so svojim otcom. Páter Pio použil veľmi výstižné prirovnanie, ktoré mi slúžilo ako príklad pre všetkých, ktorí nechceli ísť na spoveď, lebo tvrdili, že nemajú žiadne hriechy. Povedal mi: ‚Povieš svojmu otcovi, že aj keď sa nejaká izba dobre vyčistí a potom sa nepoužíva, po ôsmich dňoch bude vidno prach, ktorý sa tam usadil a ktorý bude treba znova oprášiť!‘“

## 2. LÚTOSŤ Z LÁSKY K BOHU

Keď skoro ráno na Veľký piatok zakikirikal kohút, spomenul si Peter na Pánove slová: „*Skôr ako kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš*“ (Mt 26, 75). Zo strachu o svoj život Peter zaprel, že Ježiša pozná. V tom okamihu si uvedomil svoje zlyhanie a „*horoko sa rozplakal*“ (Mt 26,75) slzami ľútosti. Keďže Peter tak veľmi miloval svojho Majstra, bolo mu jeho nevernosti nielen veľmi ľúto, ale zároveň cítil obrovskú bolesť. Na tomto príklade vidíme, ako veľmi je ľútosť prepojená s láskou. Čím väčšia láska, tým hlbšia je bolesť z ľútosti. Svätý farár z Arsu často plakal nad hriechmi ľudí, ktorí sa u neho spovedali. Keď tí potom videli jeho slzy, spoznali, čo musel Ježiš za ich hriech vytrpieť, a pocítili ľútosť nad svojím zlým skutkom. Avšak nie vždy ľútosť aj cítime. Dôležité je, aby ľútosť bola rozhodnutím vôle, pretože aj láska je často úprimným aktom vôle bez sladkých pocitov. V takomto prípade sa ľútosť zrodí z vedomia, že sme vykonali skutok, ktorý je v rozpore s Božími prikázaniami. Komu padne zaťažko vzbudiť si ľútosť, nech si uvedomí, ako veľmi ho Boh miluje; potom veľmi rýchlo spozná aj to, ako nedokonale odpovedá na túto lásku. Predovšetkým v utrpení Pána Ježiša vidíme najvyšší dôkaz jeho lásky ku každému z nás. Pohľad na jeho umučenie vyvoláva v duši **ľútosť z lásky**, ktorú si môžeme vzbudiť kedykoľvek.

Ľútosť z lásky ruší všetky všedné hriechy, dokonca aj ťažké hriechy, keď nemáme príležitosť pristúpiť k sviatosti zmierenia. V prípade ťažkého hriechu však musí ľútosť z lásky zahŕňať aj „*pevné predsavzatie pristúpiť k sviatostnej spovedi, len čo to bude možné*“ (KKC 1452).

Predovšetkým v minulých storočiach ľutovali ľudia svoje hriechy často zo strachu pred Božím trestom. Aj táto tzv. „nedokonala“ ľútosť postačuje na to, aby sme mohli prijať sviatostné rozhrášenie. Spovedná milosť však nemôže pôsobiť bez ľútosti.

### 3. VYZNANIE HRIECHOV

Pán Ježiš po vzkriesení udeľuje moc všetkým apoštolom „odpustiť“ a „zadržať“ hriechy, kde výraz „zadržať hriech“ neznamena neodpustiť, ale zviazať ho, t. j. zviazať ho s povinnosťou činiť pokánie. Pri verejnom pokání v prvých storočiach bolo takýmto zviazaním vstup do stavu kajúcnikov a rozviazaním rozhrešenie biskupa.

„Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“ (Jn 20,19-23). Už tieto slová jasne vyjadrujú, že spoveď si vyžaduje vyznanie hriechov, ako by inak apoštolí vedeli, čo majú odpustiť a čo zadržať, keby nevedeli o aké hriechy ide?

V úvode sme už odpovedali na častú otázku: Prečo by som mal nejakému cudziemu človeku, kňazovi, hovoriť svoje chyby a hriechy? Odpoveďou sú aj slová Pána Ježiša, ktoré si do svojho Denníčka zapísala **svätá Faustína**: „Kňazom sa len zastieram. Nikdy nerozoberaj, aký je ten kňaz, ktorým sa zastieram. Na spovedi buď úprimná tak ako predom mnou a ja naplním tvoju dušu svojím svetlom“ (Denníček 1725). Nebojme sa preto úplne jednoducho vyznať svoje chyby. Svätý Ján píše: „Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti“ (1 Jn 1,9).

**Svätý farár z Arsu** mal dar vidieť do srdc ľudí a zo svojej bohatej skúsenosti vedel, že niektorí hriešnici sa neodvážili vyznať vo svätej spovedi všetko zlé, čo ich ťažilo. Avšak vyznanie je potrebné na to, aby spoveď bola platná. Preto v kázni povzbudzoval svojich poslucháčov: „Hriechy nemôžeme skryť; znova vyjdú na povrch, najneskôr v okamihu smrti. Kto chce dobre skryť svoje hriechy, musí sa z nich dobre vyspovedať.“

Čo to ale znamená dobre sa vyspovedať? Predovšetkým musíme prosiť o milosť pokory, aby sme mali odvalu uznať si vlastnú vinu a vyznať ju v pohľade na nekonečné Božie milosrdenstvo. Aká rozhodujúca je táto pokora, vysvetľuje svätá Faustína: „Duša nemá náležitý osov zo sviatosti zmierenia, ak nie je pokorná. Pýcha udržiava dušu v temnote. Duša nevie a nechce dôkladne preniknúť do hĺbky svojej úbohosti, pretvaruje sa a vyhyba sa všetkému, čo by ju malo vyliečiť“ (Denníček 113).

### 4. PEVNÉ PREDSAVZATIE POLEPŠIŤ SA

Kto skutočne zo srdca oľutoval, túži po tom, aby znovu neupadol do tých istých chýb, aby tie isté hriechy viac neopakoval. V každom prípade by si mal kajúcnik dať úprimné predsavzatie, ktoré zahŕňa pevné rozhodnutie vyhybať sa príležitostiam k hriechu. Jedine tak bude môcť milosť svätej spovede v našom živote účinne pôsobiť posväcujúcim a premieňajúcim spôsobom. **Svätý pápež Ján Pavol II.** nás utešuje, keď i napriek tomu upadáme do tých istých chýb: „Ochota polepšiť sa neznamena, že sa to zároveň musí aj podariť. Postačuje úprimný úmysel a úsilie.“

### 5. SKUTOK KAJÚCNOSTI – PRISPIEŤ K NÁPRAVE VINY

Hoci je nám hriech rozhrešením odpustený, predsa zostávajú jeho bolestné následky, či viditeľné, alebo neviditeľné. Ak napríklad niekto v opitosti fyzicky zranil človeka, Boh mu rozhrešením síce hriech odpustí, ale rany sa tým nevyliečia. V takomto prípade by mal byť vinník zranenému nápomocný skutkami lásky na ceste telesného i duševného uzdravenia. Alebo iný príklad: Pri svätej spovedi sa nám odpúšťa to, že sme niekoho osočili, ale k úplnej náprave patrí takýto výrok odvolať.

Okrem toho je každý hriech ohniskom choroby, a tým trpí celé mystické telo – Cirkev. Pokáním, ktoré by sa malo vykonávať s čo najväčšou láskou, môžu údy Cirkvi zakúsiť uzdravujúcu milosť. Je to náš prínos k náprave bolestných účinkov spáchaných hriechov.

Avšak bolo by nesprávne vysvetľovať si pokánie tak, že si tým určitým spôsobom môžeme zaslúžiť, „zaplatiť“ rozhrešenie. Jedine Kristova krv nás očisťuje od našich hriechov a posväcuje nás – bez našej zásluhy, ale nie bez našej spolupráce: ľutovať, vyznať, konať pokánie.

## BOŽIE ODPUSTENIE

Len čo kňaz v znamení kríža vysloví formulku rozhrešenia, sú nám odpustené všetky hriechy, aj tie, na ktoré si už nespomínáme a ktoré si neuvedomujeme. Preto Pán Ježiš nazýva spovednicu „tribunálom milosrdenstva“, kde sa „dejú najväčšie zázraky, ktoré sa ustavične opakujú. ... Aj keby duša bola ako rozkladajúca sa mŕtvola, a aj keby z ľudského pohľadu už nebolo pre ňu vzkriesenia a všetko bolo už stratené, nie je tak u Boha. Zázrak Božieho milosrdenstva vzkriesi takú dušu v celej plnosti“ (Denníček 1448).

A tak môže Božia milosť pôsobiť v duši bez prekážok, čo človek pociťuje ako pokoj alebo šťastie. Jedno z najvýznamnejších poučení v súvislosti so svojim milosrdenstvom a dobrotou udelil Pán Ježiš sv. **Mechtilde z Hackebornu** (1241 – 1299), mystičke a ctiteľke Božského Srdca: „*Hovorím ti, žiaden hriešnik nie je taký veľký, že by som mu v tom okamihu, ako skutočne oľutuje, neodpustil všetku jeho vinu a nenaklonil k nemu svoje Srdce s takou dobrotou a miernosťou, akoby nikdy nebol zhrešil.*“ Vtedy povedala: „*Ak je to tak, najdrahší Bože, prečo to človek tak málo cíti?*“ Pán jej odpovedal: „*Dôvodom je, že tento človek ešte celkom nestratil vnútornú záľubu v hriechu. Ak by ten, kto vykonal pokánie, odporoval neresti tak silno, že by bola vyhubená i tá najmenšia záľuba a všetko potešenie z hriechu a všetka túžba po hriechu, bezpochyby by v sebe pocítil sladkosť božského Ducha.*“ Po každej svätej spovedi sa teda môžeme tešiť z nového začiatku, pretože pred Bohom už tieto oľutované a vyznané hriechy neexistujú.

I keď má katolík povinnosť pristúpiť k svätej spovedi aspoň raz za rok – prednostne pred Veľkou nocou – Panna Mária v Medžugorí odporúča, nechať sa Pánom očistiť aspoň raz za mesiac. A predsa – to pozná snáď každý z vlastnej skúsenosti – nás to často stojí premáhanie, a tak sa stáva, že odsúvame termín spovede na neskôr. V takomto prípade nech nám je povzbudením, že človek, ktorý berie vážne nasledovanie Krista a s bolesťou prežíva ľútosť nad svojimi hriechmi, bude radostný a vďačný, že môže aj častejšie predložiť Bohu svoje nedokonalosti, nechať si ich odpustiť a prijať posilu do boja proti hriechným náklonnostiam.

Kolko lásky má nebeský Otec k nám, svojim deťom, že pre nás vymyslel tento nádherný dar svätej spovede, v ktorej nás uzdravuje svojou milosrdnou láskou. V cirkevne schválenom zjavení Matke Eugénii, ktoré uznal biskup z Grenoblu, hovorí nebeský Otec: „*Iste, veľmi dobre viem pochopiť slabosť svojich detí. Preto som poprosil môjho Syna, aby im daroval prostriedky, ktoré im budú oporou v ich slabosti a po páde im pomôžu znovu vstať. Tieto prostriedky im pomôžu, aby sa očistili od hriechu, aby sa tak opäť stali deťmi mojej lásky. Je to hlavne sedem sviatostí a predovšetkým ten veľký prostriedok, ktorý vás napriek vašim opakovaným pádom zachráni: Je to Ukrižovaný, je to krv môjho Syna, ktorá sa na vás, ak to chcete, v každom okamihu vylieva; vo sviatosti zmierenia alebo v obete svätej omše.*“

## NEZABUDNUTEĽNÁ SKÚSEŇ

Páter Juan (Chuan) zo Slovenska je misionárom v Južnej Amerike. Spomína na svoju skúsenosť z roku 2005, keď ako mladý kňaz prevzal pastoráciu v jednej vidieckej farnosti:

„Keď sa končil pôst a blížila sa Veľká noc, zatúžil som priviesť ku sv. spovedi všetkých mojich farníkov – veľkých i malých. Svojich farníkov, približne 30 dospelých a detí som chcel motivovať, aby si vykonali dobrú veľkonočnú spoveď. No žiaľ, nestalo sa tak. Nepodarilo sa mi to.

Bolelo ma to, a tak som sa začal modliť na tento úmysel. Počas kázní som opakovane hovoril o sviatosti zmierenia a pokúšal som sa presvedčiť svoje malé stádo, že pre dušu niet nič krajšie ako pokojné vedomie v srdci po rozhrešení: ‚Teraz mi je všetko odpustené, a moje priateľstvo s Bohom je opäť obnovené!‘ Z času na čas sa v spovednici síce niekto objavil, no ani zďaleka neboli na Veľkonočnú nedeľu všetci pripravení na prijatie sv. prijímania.

Nadalej som sa tým vo svojom vnútri zapodieval, ako by sa dalo pomôcť aj ostatným veriacim, aby si vykonali dobrú svätú spoveď. Tu ma zrazu napadla spásonosná myšlienka: Veď sa práve pripravujeme na Nedeľu Božieho milosrdenstva! Ľuďom by som mohol rozprávať o Božom milosrdenstve. Prišlo mi na um, aký nádherný príslub dal Pán Ježiš nám kňazom prostredníctvom svätej Faustíny Kowalskej:

*„Dcéra moja ... Povedz mojím kňazom, že zatvrdilí hriešnici sa budú kajať po ich slovách, keď budú hovoriť o mojom nesmiernom milosrdenstve, o zľutovaní, ktoré mám voči nim vo svojom srdci. Kňazom, ktorí budú hlásať a oslavovať moje milosrdenstvo, dám predivnú moc, pomažem ich slová a pohnem srdcia, ku ktorým budú hovoriť“ (Denníček 1521).*

Povzbudilo ma to, aby som veriacich jednoduchými slovami vyzval k veľkej dôvere v Božie milosrdenstvo. Na nasledujúcej svätej omši som im jednoducho začal hovoriť o jedinečných prisľúbeniach Pána Ježiša, ktoré súvisia s blížiacim sa sviatkom milosrdenstva. A stalo sa niečo neuveriteľné! Na moje prekvapenie – a musím priznať – i na moju radosť a útechu, skutočne začali po tejto sv. omši moji farníci jeden za druhým prichádzať na svätú spoveď. A ako misionár som si vtedy po tejto skúsenosti ešte hlbšie uvedomil, že Pán Ježiš svoj prisľub skutočne dodrží.“

## KONKRÉTNE KROKY

1. Pripravme sa na dobrú veľkonočnú svätú spoveď. Nájďme si dostatok času na prípravu a podľa rady sv. Ignáca začnime tým, že budeme ďakovať Pánu Bohu za všetky dobrodenia nášho života, za to že nás vykúpil a dal nám dar svätej spovede, dar, ktorý nás premieňa, ktorý robí skutočné zázraky. Nebojme sa povedať všetko. Ak je niečo, čo nevieme vyjadriť, poprosme spovedníka, aby nám s tým pomohol. Nech je tohtoročná Veľká noc naozaj veľká tým, že bude pre nás novým začiatkom vykúpených Božích detí!

2. Využime možnosť pristúpiť k svätej spovedi v jubilejnom chráme, alebo počas kajúcej pobožnosti, či večera milosrdenstva. Nezabudnime splniť podmienky aj na získanie jubilejných úplných odpustkov, o ktorých sme písali v katechéze na mesiac marec: <https://www.burv.sk/katechezy-pre-jubilejny-rok-2025---3-teraz-je-milostivy-cas---marec-a6-1372>

3. Predtým ako pristúpime k svätej spovedi, modlime sa za kňaza – spovedníka, aby mu Boh vnukol slová pre našu konkrétnu situáciu, pre náš duchovný rast. Bl. Alfonza Mária Eppingerová sa pred prijatím sviatosti zmierenia zvykla modliť takto: *„Môj Boh a Spasiteľ, teraz chcem prijať sviatosť pokánia. Daruj potrebné svetlo môjmu spovedníkovi, aby ma viedol podľa tvojej vôle po ceste, ktorú si mi určil.“*

4. Nezabudnime po svätej spovedi poďakovať za dar odpustenia všetkých hriechov, uzdravenia duše, posily v boji proti pokušeniam, milostí na ceste za Ježišom a s Ježišom. Ako prejav vďaky voči Pánu Bohu môžeme niekoho, napríklad človeku, ktorému sme ublížili či už myšlienkami, slovami, skutkami, či zanedbaním dobra, prejavíť láskavosť, urobiť mu radosť, obdarovať ho. Aj almužna je prostriedkom očisťovania sa od hriešnych náklonností. Ako napísal už sv. Ján Zlatoústý: *„Almužna je matka lásky; je liek na naše hriechy; ona totiž očisťuje naše duše od špiny hriechov; ona je rebrík, siahajúci až po nebo“ (De poenit hom. 9).*